

Διαλέγω επιλεκτικά ένα απόσπασμα από μια ομιλία του Ιερού Χρυσοστόμου στον τρίτο ψαλμό. Συγκεκριμένα από τον 1ο στίχο όπου γίνεται αναφορά στον Δαυΐδ, ο οποίος φεύγει ως δραπετής από τον υιό του Αβεσσαλώμ. Η ιστορία λίγο-πολύ είναι γνωστή. Ο Δαυΐδ γράφει κάτω από δραματικές συνθήκες οι οποίες περιγράφονται στο Β΄Βασ. κεφ.15-17. Υπάρχει ένα σημείο όμως όπου ο ιερός πατήρ αιχμαλωτίζει τη διάνοια με λόγο δυναμικό και συνάμα ποιητικό. Ο τρόπος που περιγράφει τον πατροκτόνο πραγματικά συγκλονίζει. Και γι'αυτό το λόγο θα έλεγα πως η δημοσίευσή του, απλά, επιβάλλεται...

«...Αλλά όμως δεν είχαν καλόν αποτέλεσμα τα της κακίας του Αβεσσαλώμ · και δικαίως, δια να μή έχουν οι πατροκτόνοι νόμον την πράξιν της πατροκτονίας. Αφού δε ενήργησεν ωσάν δήμιος, εφονεύετο ωσάν κατάδικος · και όπως ακριβώς εις τα θέατρα, τα θηρία εις άλλους μὲν επιτίθενται, από άλλους δε φονεύονται, έτσι και ο Αβεσσαλώμ, επιτιθέμενος εναντίον του Δαυΐδ, εφονεύετο υπό του Ιωάβ και εκρεμάτο από υψηλόν δένδρον, **εκείνος που ύψωσε το ανάστημά του εναντίον του πατρός του εσυλλαμβάνετο από φυτόν, εκείνος που εμάχετο την ρίζαν, και ο κλάδος εδένετο από κλάδον αφού απεκόπη από την πατρικήν στοργήν, και εκρατείτο από την κεφαλήν, εκείνος που εβιάζετο να πάρη την κεφαλήν εκείνου που τον εγέννησε, και ωσάν καρπός**

εκρέμετο από το δένδρον, εκείνος που ήθελε να τεμαχίση τον γεωργόν της φύσεως, και εις την καρδίαν ετοξεύετο και εφονεύετο εκεί, όπου εμελέτησε τον φόνον του πατρός του.

Και έβλεπε κανείς θέαμα παράξενον. Καθώς δηλαδή έτρεχεν επάνω εις την ημίονον, εσυλλαμβάνοντο τα μαλλιά του από τα κλαδιά του δένδρου, και η κόμη του δένδρου εκρατούσε από την κόμην τον τύρρανον και τον εβασάνιζεν εκεί όπου εσκέπτετο να φορέση το πατρικόν στέμμα. Έβλεπε λοιπόν κανείς τον Αβεσσαλώμ κρεμασμένον μεταξύ ουρανού και γης. Ο ουρανός δεν τον εδέχετο · διότι, εάν έρριψεν από εκεί ψηλά τον διάβολον, τον πρώτον αντάρτην, πως θα ημπορούσε να δεχτή τον δεύτερον αντάρτην;

Η γη τον απεστρέφετο, μή ανεχομένη να μολύνεται από τα βήματα του πατροκτόνου. Διότι, εάν κατάπιε τον Δάθαν και ωμίλησεν εναντίον του Μωϋσέως και ήνοιξε το στόμα της εναντίον εκείνου που ήνοιξε το στόμα του δια να ειπή κακούς λόγους, πως θα ημπορούσε να βαστάση τα πόδια εκείνα που έτρεχαν εναντίον του γονέως;

Καθώς λοιπόν ήτο κρεμασμένος εκεί υψηλά εις το δένδρον, ώρμησεν εναντίον του ο αρχιστράτηγος Ιωάβ και έπηξε τρία βέλη εις την καρδίαν του ακάρδου, πληγώνων αυτόν εκεί, όπου ευρίσκετο η θήκη της ανομίας · και ενώ ήτο κρεμασμένος εκεί υψηλά εις το δένδρον, έψαλλεν ο Δαυίδ δι'αυτόν ωραίον επιτάφιον · «**εΐδον τὸν άσεβῆ ὑπερυψούμενον καὶ έπαιρόμενον ὡς τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου· καὶ παρῆλθον, καὶ ἰδοὺ οὐκ ἦν** » (Ψαλμ.36. 35-36).

Ιωάννου Χρυσοστόμου έργα, ΕΠΕ 5

Πηγή: monopatia-pou-diastavronontai.blogspot.gr